

Таймер війни. Довга комендантська година

КУПИТИ

Останні дні лютого 2022 року — і перші дні масштабного російського вторгнення в Україну. Офіцер військової розвідки Влад Хмара виконує завдання під прикриттям охоронця житлового комплексу в стратегічно важливому районі Києва. Він змушений приховати правду про себе і від колег по роботі, і від нових товаришів по службі. Проте все міняється, коли Хмара дізнається: в обложеної ворогом столиці з'явився міжнародний терорист, російський диверсант на прізвище Гюрза. На київських вулицях бої, в місто прориваються ворожі танки, летять російські ракети, раз по раз лунають сирени повітряної тривоги. Якщо в ці дні станеться великий теракт, це деморалізує оборонців.

Зірвати план Гюрзи може лише Хмара — міняти мисливця означає гаяти час. Полювання буде непростим: адже в спецслужбах є «кроти», Власова кохана в окупації під Києвом, до теракту менше доби, а де і коли нападе Гюрза — невідомо. Для ліквідації диверсантів у Києві вводять довгу комендантську годину. Таймер війни ввімкнено, зворотний відлік розпочато...

«Таймер війни» — новий цикл воєнно-пригодницьких трилерів від майстра жанру Андрія Кокотюхи.

АНДРІЙ КОКОТЮХА

24:02:2022

ТАЙМЕР ВІЙНИ

Довга

КОМЕНДАНТСЬКА

ГОДИНА

ФАБУЛА
ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

Андрій Кокотюха

**ТАЙМЕР ВІЙНИ.
ДОВГА КОМЕНДАНТСЬКА ГОДИНА**

Книга перша

Роман

Видавничий дім «Фабула»
2023

*Автор дякує Українському ПЕН-клубу
за підтримку у непрості часи.*

© А. Кокотюха, текст, 2022

© ВД «Фабула», 2023

ISBN 978-617-522-109-9 (epub)

Усі права збережено.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій
формі без письмового дозволу власників авторських прав.*

Електронна версія створена за виданням:

Кокотюха Андрій

К55 Таймер війни. Довга комендантська година. Кн. 1. Роман. —
Харків : ВД «Фабула», 2023. — 368 с.

ISBN 978-617-522-094-8

Останні дні лютого 2022 року — і перші дні масштабного російського вторгнення в Україну. Офіцер військової розвідки Влад Хмара виконує завдання під прикриттям охоронця житлового комплексу в стратегічно важливому районі Києва. Він змушений приховати правду про себе і від колег по роботі, і від нових товаришів по службі. Проте все міняється, коли Хмара дізнається: в обложеної ворогом столиці з'явився міжнародний терорист, російський диверсант на прізвисько Гюрза. На київських вулицях бої, в місто прориваються ворожі танки, летять російські ракети, раз по раз лунають сирени повітряної тривоги. Якщо в ці дні станеться великий теракт, це деморалізує оборонців.

Зірвати план Гюрзи може лише Хмара — міняти мисливця означає гаяти час. Полювання буде непростим: адже в спецслужбах є «кроти», Владова кохана в окупації під Києвом, до теракту менше доби, а де і коли нападе Гюрза — невідомо. Для ліквідації диверсантів у Києві вводять довгу комендантську годину. Таймер війни ввімкнено, зворотний відлік розпочато...

«Таймер війни» — новий цикл воєнно-пригодницьких трилерів від майстра жанру Андрія Кокотюхи. І перший подібний цикл в Україні.

УДК 82-311.6

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається

штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо-і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Книга перша

ДОВГА КОМЕНДАНТСЬКА ГОДИНА

Пролог

**Україна, Донбас,
зона АТО, сектор «А»,
Луганська область**

**2015 рік
Серпень**

Помочитися на ногу.

Він лежав на спині, розкинувши руки. Очі дивилися на голе, без натяку на рятівну хмаринку небо. Круглі голівки соняхів не дуже захищали від нещадних променів. У соняшникових заростях парило від землі. Тягнуло чимось густим, дихати було важко. Але хтозна — раптом це його самого кидає в жар. Інфекція напевне вже бере своє, проникла всередину, захопила, сковує рухи, перекриває дихальні шляхи, паморочить голову.

Звідси й всі оці марення, фантазії про чудодійну людську сечу.

Він не пригадував уже, хто й коли радив попсіяти на свіжу рану, якщо під рукою нема інших засобів убити інфекцію. Мовляв, сеча корисна,

природний антисептик. Навіть чув аргумент, смішний та вбивчий водночас. Про зміїну отруту. Змія кусає, часто від того миттєва смерть. Але ж змії розводять у спеціальних місцях, аби доїти, мов корів. Тільки корови дають молоко, а змії — отруту. З неї роблять ліки, рятують життя. У тому числі — вкушених. Отже, казали в підсумку, зміїна отрута й людська сеча — продукт живих організмів. Значить, правильне застосування й вилікує ті самі вражені організми.

Звісно, це маячня. Марення пораненого, який не годен рухатися на своїх двох. Ліва нога, на яку страшно дивитися і нараз її залишки чомусь притягали, приковували, гіпнотизували, генерувала вже не гострий — тупий біль. Ще зі спортшколи він знав: ліва в нього поштовхова, як у більшості. І тренер радив на це зважати.

Ліва й зачепила ту гадську розтяжку в ріденькій лісосмузі.

Треба було, обливаючись огидним смердючим потом, переповзти мінне поле й лишитися живим. Погоня зупинилася, коли йому вдалося побачити перед собою міну, відкопати, затамувавши подих, відповзти чимдалі. Й витратити три останні кулі з «макарова». Вибух оглушив, присипав грудками сухої землі.

Потому лежав нерухомо, розпластавшись у невисокій, випаленій серпневим сонцем ковилі. Рахував до ста, потім ще раз до ста, ще, ще, ще, аж після десятої сотні ризикнув висунути голову, подати ознаки життя. Вид довкола відкривався широкий, нічого не затуляло огляд, тож він не побачив переслідувачів. Але розгледів, дуже далеко, ген за обрієм темнувату рухому точку.

Обриси своєї автівки теж побачив — перекинулася на бік, правими колесами догори. Йому — знов-таки дивом — удалося вибратися через праві дверцята. Спорт полишив два роки тому. Які там змагання — спершу Майдан, відразу потім війна... Та натреноване з раннього дитинства тіло швидко все згадало. М'язи працювали самі, він лише слухався їх, віддався рухам, що рятували життя.

Думай швидше...

Повзти назад до «рендж ровера» — помилка. Навіть якщо машина на ходу, в чому він сумнівався, її напевне замінували. Просто так, про всяк випадок. Хтось інший, цікавий вирішить оглянути джип — і все, попався.

Тому дороги назад нема. Від коліс доведеться відмовитися. Тільки вперед, через мінне поле, неквапом, без поспіху, черепашачими темпами.

Цей довгий день не міг весь час дивувати, підтримувати, грати на боці втікача. Дива скінчилися в лісосмузі. Коли він видихнув, витек рясний піт, котрий промочив, немов весняним дощиком. І втратив пильність, дозволив собі на якусь мить розслабитися. Непомічену розтяжку списав на шалену, пекельну втому.

Хоча виправдання таке собі. Нема різниці, чому раптом зловив ґаву. Знову врятували рефлекс, далися ознаки спортивні дитинство, отроцтво та юність. Поштовхова нога немов рятувалася сама, відчайдушно використавши останній шанс. Підкинула його в повітря, та заразом прийняла на себе осколки гранати.

Якби тепер поранений з відчаю й надумав спробувати той самий народний метод, навряд чи вийшло б. Він нічого не пив уже третю добу, природна рідина виходила з потом, мочитися нічим. Навіть хоч би й було — все одно довелося б дуже сильно постаратися, крутитися вужем, аби струмінь бодай частково оросив пошматовану ногу. Втікач зважав, щоб рана не забруднилася. Намагався повзти на правому боці, а коли втомлювався й перевертався на живіт, старався хоч якось тримати вражену кінцівку далі від пилу й бруду.

Абияк розірвана зелена футболка трохи зупинила кров, та погано захищала величезну рану. Камуфляжний кітель для медичних цілей не годився — рукави не вдалося відірвати ні руками, ні зубами. Спека прискорювала розвиток інфекції, тож уже вчора, коли температура трошки спала й війнув сухенький вітерець, він уловив ніздрями легкий запах гниття.

Він утратив орієнтир, остаточно збився зі шляху, не уявляв, куди повзе вже третю добу. Але щойно замаячили соняшникові зарості — наддав, з останніх сил забрався під захист соняхів, нагнув та зламав один, виколупав брудними нігтями недозрілі насінини. Набив ними рота, мовби смакував делікатесом. Бо шлунок навіть зелені ще зернята приймав вдячніше, ніж хробаків.

Поранений спробував їх із відчаю. Так само наслухався рік тому історій про військових, що виходили з ворожих котлів, переховувалися й не загинули з голоду саме завдяки земляним черв'якам. Змусив себе проковтнути одного, подолавши огиду й заплющивши очі. Вивернуло майже відразу, й довелося перебивати біль у шлунку жуванням зеленого листа. Користі теж мало, але принаймні не мучили шлункові спазми.

І ось втікач, натоптавши живіт недозрілим насінням, проповз ще зо два десятки метрів у невідомому напрямку. Коли заморився — перекотився на спину. Ні про що, крім гниючої посіченої ноги, думати не міг. Й поміркувавши байдуже про слабку перспективу окропити рану власною сечею, перейнявся іншим: як довго ще житиме в соняшниках і як швидко гангрена полізе далі, вище вже освоєних заразою володінь.

А отже, скільки йому ще лишилося жити на цьому світі.

Потім укотре втратив свідомість, потрапивши на межу між сном та реальністю. Так само раптово виринувши в цей світ, спершу вирішив — марення, галюцинації. Але остаточно отямившись, нашорошив вуха й враз дійшло: не здалося, десь поряд справді чутно людські голоси.

Він перевернувся на живіт, застогнав крізь зуби, запрацював ліктями — посунав на звуки. Незабаром став чути чіткіше, голосніше, вже розбирав слова. Двоє чоловіків, говорили російською. Мова на Донбасі нічого не значить, тут російською однаково балакають і сепаратисти, і ті, хто за Україну. Насправді він за три доби вже дійшов до того стану, коли не заморочуються подібними темами. Хай нарветься на сепарський патруль чи їхніх посіпак. Нехай повернуть його назад, туди, звідки вирвався.

Він цінний кадр. Його негайно передадуть у госпіталь, напевне прийде наказ робити все, аби врятувати полоненому життя. Він знадобиться для обміну, на нього реально поміняти важливого російського полоненого. Він готовий здатися — і байдуже, як це виглядатиме. Він утомився, виснажився, йому треба відновитися, набратися сил. Аж тоді він готовий *грати* далі. Він ще має план порятунку.

Голоси наблизилися до нього — чи він до голосів, хтозна.

Уже не стримував себе — закричав голосно. Принаймні, так здалося, бо ж насправді з горла вилітали хрипкі нерозбірливі звуки. Боячись, що не почують, він запрацював ліктями сильніше, збиваючи їх через сукно камуфляжної куртки об грудки сухої землі, кричав, а насправді — стогнав у русі. Вкладаючи в стогін увесь біль з пораненої закривавленої й зовсім уже неслухняної лівої ноги.

І нарешті його почули.

— А ти ж міг не дожити, Хмаро.

— Чесно? Мені на той момент було фіолетово. Я ж сам озвався. Якби застрелили на місці, не дуже б і хвилювався.

— Ага. Мертві не хвилюються. Мертвих уже нічого не переймає в цьому житті. Шкодуєш, що не грохнули на місці? Хочеш відіграти назад?

— Та ну. Навпаки, тішуся. Мене ж підібрали наші люди. Тобто ті місцеві, хто за нас. Пацан-підліток уже готовий був гепнути мене за сепарську форму. Батько мудро вирішив доставити на блокпост, аби наші розібралися зі мною законно. Ну а потім мене впізнали вже як активного посіпаку російських окупантів. Наші ледве відбили до твого приїзду. Хороший тут народ живе, Ящуре. Патріотичний.

— Оце тебе тішить?

— Так точно.— Владислав Хмара розтягнув у млявій посмішці порепані губи, скривився від різкого болю.— Слухай, давно тебе хотів запитати: чому ти Ящур? Ну дуже дивний позивний.

Високий чорнявий офіцер, якого назвали Ящуром, поправив білий халат, який погано сидів на широких плечах і постійно сповзав.

— Добре тобі, Хмаро. З твоїм прізвищем позивних не треба.

— І все ж.

— Тільки не *Ящур*, лейтенанте, а *Ящір*. Не парся, всі плутають.

— От прям таки й всі...

— Багато хто,— кивнув офіцер.— Ящур — хвороба. Ящір — плазун, викопна істота, яких уже нема. Тобто, Хмаро, такі люди, як-от я, вже давно вимерли. Нас, реліктів, одиниці. Тому нас і цінують.

— Ти помреш від старості, Ящіре. Чи від снайперської кулі. Чи з'їси щось погане й отруїшся. Від чого завгодно помреш — але не від скромності.

— Добре, Хмаро, що до тебе повертається твоє унікальне почуття гумору. Воно тобі знадобиться.

— Воно мені вже знадобилося. Відчикали ногу нижче коліна. Або з гумором сприймати — або ненавидіти всіх довкола. Й зривати злість на кожному, кого побачу. Мені за це нічого не буде, Ящіре. До моєї прикрої поведінки всі довкола ставитимуться з розумінням. Спишуть вибрики на посттравматичний синдром і цим себе заспокоять. А ще,— Хмара підвівся на ліктях, аби влаштуватися на лікарняному ліжку зручніше,— про мене напишуть кілька статей. Знімуть документальний фільм. Покажуть мене по телевізору. Бач, старичок, як поперло. Всього двадцять вісім років — а вже відоміший за рок-зірку.

Той, хто називав себе Ящіром, неквапом підвівся зі стільця. Пройшов до дверей, визирнув з палати, потім причинив двері щільніше. Взяв із

тумбочки біля Хмариного ліжка апельсин. Підкинув плід на широкій долоні. Підхопив складаний швейцарський ніжик китайського виробництва. Нігтем витягнув невеличке лезо, надрізав товсту шкірку.

— Нагострити треба.

Влад промовчав, і Ящір розрізав шкірку глибше. Якийсь час чищення апельсина захопило його. Шкірку акуратно клав на тумбочку, впорався з половиною, раптом щось згадав, зиркнув на пораненого.

— Жарти жартами, Хмаро. Тільки операція,— кивнув на місце під ковдрою, яка прикривала туго забинтовану куксу,— тебе справді рятувала. І про життя кажу, і взагалі. Цю хірург провів удало. Ти ж, лейтенанте, провалив іншу операцію. Свою. Основне завдання не виконав.

— Я евакуювався без допомоги й підтримки. Вирішив діяти на свій страх та ризик. Нагадати чому? — Тепер промовчав Ящір, і Влад сів, підтягнувшись на руках.— Я мусив вивести з селища полонених волонтерів. Одного, точніше одну, молоду жінку, мучили в підвалі на моїх очах. Під ранок вона придумала, як розрізати собі вени, й стекла кров'ю. З мене було досить.

— Ти дав волю почуттям. І провалив основне завдання.— Ящір говорив, чистячи апельсин далі.— У результаті вогневі позиції росіян виявлені не були. По них не завдали удару. Позиція досі обстрілює й накриває наші підрозділи. І даних про місце, де готують російські диверсійні групи, ти теж не маєш. Диверсанти й далі пруть на нашу територію.

— Вони вже другий рік пруть,— нагадав Хмара.

— Таке собі виправдання.

— Я не виправдовуюся. Просто покажи мені кимось підписаний наказ, яким заборонено рятувати життя полоненим волонтерам.

— Не треба, Хмаро. Не тисни на жалість. Не зі мною. Я твій куратор, я тебе рекомендував. Я тебе породив — я тебе і вб'ю, знаєш же приказку.

— О! Ти прийшов мене вбити?

— Не пащекуй, лейтенанте.— Ящір упорався з плодом, розламав апельсин навпіл, одну половинку поклав біля Влада на простирadlo.— За інших обставин ти б уже давав покази слідчому. В нас прискіпчиві слідчі, нудні й дотошні. В одному ти правий.— Ящір поклав собі до рота апельсинову дольку, прожував.— Підеш зі служби героєм, а не вилетиш із ганьбою. Усе решта — помилки чи фантазії. Не бути тобі героєм, Хмаро. Не напишуть про тебе ніде, по телевізору не покажуть. Ти розвідник, шпигун, лицар плаща й шпаги. Боєць невидимого фронту. Невидимкою й лишишся. Їж вітаміни, Хмаро. Твоя війна вже скінчилася.

Частина перша ОБ'ЄКТ ПІД ОХОРОНОЮ

Україна, Київ

2022 рік
23 лютого
12:30-13:00

«Рада національної безпеки та оборони вирішила запровадити надзвичайний стан на всій території України, крім Донецької та Луганської областей, де вже діє надзвичайний правовий режим. Надзвичайний стан запроваджується на 30 днів. За словами секретаря РНБО Олексія Данілова, на житті більшості громадян це ніяк не відобразиться».

Кур'єр зі служби доставки тупцяв біля брами й не знімав сірий мотоциклетний шолом. Охоронця й візитера розділяли двометрові ґрати.

— Чи ти язика проковтнув, шановний? — роздратовано запитав Верба.

У своє чергування він любив погарикати на відвідувачів підпорядкованого йому об'єкта. Хмара вивчив манеру напарника першого ж дня і побоювався, що надовго його не вистачить. Спрацюватися з цим колегою Владові буде непросто.

Він не переварював, коли хтось за найменшої нагоди демонстрував владу. Можна ще зрозуміти високопосадовців. Прийняти манеру, яка не дає можливості обговорити наказ, лише бездумно виконувати — не в Хмариному характері. Після певних подій у власному житті Влад узагалі погано сприймав будь-яку спробу ним керувати. Проте визнавав: є начальство, є підлеглі, і жодне управління без такого поділу

не обходиться. Уся справа в стилі вести роботу, керувати, ставити задачу.

А ось Дмитро Вербицький, який на службі запросто відгукувався на Вербу й навіть сам так називався під час знайомства, у свої сорок чотири дуже любив керувати світом без повноважень. Принаймні тим світом, яким обмежувався контрольований ним периметр. Інакше не пояснити, чому Верба, рядовий працівник приватної охоронної фірми за першої ж нагоди перетворювався на цербера з необмеженими повноваженнями. Й навіть міг вимагати паспорт чи інший документ у звичайного гостя.

Хмара служив на «Смарагді» лише третю зміну за два тижні. Але нарахував аж вісім скарг від мешканців на нахабного охоронця, котрий забагато собі дозволяє. Якось запитав у Терези, чому так. На це була дивна відповідь:

— Верба постійно вигрібає. Тільки йому пофіг. Навіть подобається нариватися.

Тридцятирічна коротко стрижена чорнявка з незвичним для українки іменем була третьою на їхній зміні. Служиві жінки Хмару ніколи не дивували й не бентежили. Та й для країни, яка вже вісім років перебувала у стані перманентної неоголошеної війни, пані у формі стали нормою. Просто він справді звик бачити їх у новинах із зони ООС. Або на військовому параді, як-от минулого літа на Хрещатику, або просто на вулицях, у армійському чи поліційному строї.

— По уму — мали б вигнати за таке.— Влад говорив байдуже, аби просто підтримати розмову з колегою по службі.— Ну, скарги ж.

— Ним задоволені. Наш Петрович, бо Верба — картинка, лице фірми. Наш клієнт, голова цього елітного ОСББ — бо Верба показує всім, як тут на території все серйозно. Майже режимний об'єкт. До речі, більшість мешканців від цього теж пре. Надійна охорона, престиж, ворог не пройде. У наш час це важливо.

Двометровий Вербицький, як свідчила біографічна довідка, служив у охороні половину життя — влаштувався за кілька років після надстрокової армійської служби. У охоронних структурах працівникам видавали зброю й форму. Під бушлатом Верба носив бронежилет, на поясі — травматичний пістолет у кобурі, і взагалі вигляд мав солідний і грізний. Тереза Бойченко про обличчя фірми «Витязь» обмовилася не фігурально. Її власник, якого в очі та позаочі називали Петровичем, розпорядився помістити фото саме Верби крупним планом та при повному екіпіруванні на титульну сторінку офіційного сайту, друковані проспекти й борди зовнішньої реклами.

Тим часом кур'єр витягнув смартфон. Стягнув шкіряні мотоциклетні рукавички, почав тицяти пальцем у дисплей, не знімаючи шолома. Нарешті повернув екран до суворого вартового. Верба нахилився, поворушив губами, гмикнув, потому grimнув:

— Скажи тим, до кого приїхав, хай заявку дадуть. Або зараз телефонують охороні. Чи не можеш, га?

Кур'єр далі тримав телефон у витягнутій правиці. Він або вирішив гратися з цербером у якусь незрозумілу гру, або теж пішов на принцип, або...

— Не розуміє нічого.— Тереза випередила Хмарин здогад.— Ох ти ж Господи, зараз.

За драмою біля брами вони споглядали на великому моніторі з пункту охорони. Зображення йшло без звуку. Проте Верба завжди басив так, що чулося не тільки сюди, а й, здається, гуло на весь квартал.

Хлопнувши Влада по плечу, Тереза обсмикнула формений бушлат і вийшла назовні. За інструкцією хтось один завжди мав сидіти біля моніторів. Але цим пунктом нехтували, коли в дотриманні не було особливої потреби. Тож Хмара подався за нею. Вже вирахував проблему, тож кортіло переконатися особисто.

За шість із гаком років уже насобачився ходити не кульгаючи. Якщо не знати про протез, сторонній не відрізнити його від тих, хто має обидві

здорові ноги. Влад не бачив смислу приховувати каліцтво. Але й показувати штучну ногу теж не мав особливого бажання. Кому треба — той знає.

— Забагато шуму з нічого, як писав Шекспір. Пусти.

Тереза жестом відсторонила Дмитра, швидко заговорила англійською. Кур'єр стрепенувся, помітно пожвавився, нарешті зняв шолом. Вигулькнуло молоде азійське лице, і Верба коротко матюкнувся, роздратовано сплюнув під ноги, розвернувся до Влада всім своїм широким броньованим корпусом.

— От як із ними бути! Скажи, Хмаро! Понаїдуть сюди, влаштовуються в доставку і таксі — а мови не знають! Навіть не думають учити, жодної! Ані нашої, ані кацапської! — Він знову повернувся до кур'єра.
— Чув, ти, гість! Хоч три слова вивчи, розумієш?

— Ні фіга він тебе не розуміє,— зауважив Влад.

— Чому б тобі за мови не взятися? — вколола Тереза.

— Я в себе вдома,— буркнув Верба.

— А хіба вдома вчитися не треба? Ой, добре, то дурні балачки. Не їжачся, пропускай. У сто третій на суші зачекалися. Він,— кивнула на посильного,— плачеться, що вже затримав на двадцять хвилин. Боїться, замовники низько оцінять, а це його заробіток.

— Я їх зараз сам наберу й попрошу, хай влуплять йому скаргу.

— Злий ти.

Обоє знали: нікуди Дмитро не подзвонить і нічого нікому не скаже. Він уже показав, хто головний за периметром, тож самолюбство вдовольнив. Після таких переможних епізодів Верба завжди йшов на вахту пити каву. Тож, пропустивши кур'єра, який для чогось знову вдягнув шолом, він поважним перевальцем подався всередину.

— І на мене зроби! — гукнула Тереза навздогін.

Це теж був невеличкий ритуал їхньої зміни. Суворий Верба запарював мелену каву у великому кухлі, потім відливав половину в маленький для напарниці. А вона пила свою у дворі, на лавці, з цигаркою. Лавка стояла під ялинкою, яку мешканці прикрасили різнокольоровим пухнастим дощиком на Новий рік і досі не вправилися зняти.

Хмара теж закурив, викресавши вогонь чорною запальничкою з намальованим на пласкому лівому боці скорпіончиком. Уже знав: Тереза закурила рік тому, після розлучення й звільнення з поліції. Чоловікові не подобалося її служба в поліційному патрулі. З Терезиних слів, її колишній взагалі недолюблював копів. Чому зійшовся з нею й навіть прожив разом вісімнадцять місяців, пояснити не могла. З чоловікових слів, той мав серйозний намір відговорити дружину від служби.

Частково йому це вдалося. Після розлучення Тереза таки написала рапорт, але потім вирішила піти в приватну охорону. Петрович, тепер уже — з її слів, настільки здивувався несподіваній кандидатці, що довго не думав. Навіть використав нову працівницю для додаткової реклами «Витязя».

Тож коли до брами під'їхав незнайомий «рендж ровер», Влад викинув недопалок у смітник-циліндр і пішов зустрічати гостя сам.

23 лютого
13:10-14:20

«До 36 тисяч резервістів, яких наразі призивають через збільшення військової загрози з боку Росії, також призвуть по 5 тисяч прикордонників і поліції. Наразі резервісти оперативного резерву проходять медичні комісії. Згодом їх відправлять до визначених військових частин. Призиватимуться резервісти на термін, який не буде перевищувати 365 днів».

— До кого їдемо? — поцікавився через ґрати.

Водій не бачив за потрібне виходити. Навіть скло зі свого боку не опустив — просто махнув по-хазяйськи, знімаючи всі питання. Хмара озирнувся на Терезу, яка розслаблено сиділа в глибині двору з кавою та цигаркою. Та, відповідаючи на мовчазне запитання, стенула плечима.

Водій нетерпляче просигналив.

Хмара похитав головою — порядок є порядок.

Аж тепер скло поїхало вниз. Водій виткнувся назовні, вигукнув нетерпляче й водночас владно:

— Дай заїду, мужик!

— На, заїжджай.— Хмара не зрушив із місця.

— Знущаєшся?

— Це ви не розумієте.— Влад вирішив бути підкреслено ввічливим.— У нашому житловому комплексі попереджають про гостей. Таке загальне рішення співвласників. Якщо хто на автомобілі —

повідомляють марку і номер. Про вас ніхто нічого не казав. Телефонуйте тому, до кого приїхали.

Водій зачинив вікно. Наступної миті прочинив двері, вийшов, на ходу зняв затемнені окуляри. Рисами він нагадав Хмарі якогось баченого на картинках пса, не мисливської — бійцівської породи. Поки Влад міркував, з ким же краще порівняти, водій підступив до брами, стукнув по ґратах ребром долоні. При цьому насвистував якусь одному йому відому, зовсім не пізнавану мелодію.

— Не свисти,— не стримався Хмара.— Грошей не буде.

— Ти владу вирішив показати? — запитав неголосно, але різко.— Ну показав, а я побачив. Тепер не борзій, відчиняй ворота. І краще про свої гроші думай.

За час, що Влад устиг послужити на цьому об'єкті, подібним тоном до нього ще не зверталися.

— Може, нехай мене *ваш* хазяїн попросить? — запитав ядуче.

— У мене нема хазяїна,— відрубав водій.

— Ті, в кого нема хазяїв, людям не хамлять,— пояснив Хмара.— Простіше все вирішується, шановний. Ви кажете номер квартири. Ми перевіряємо, чи на вас там справді чекають. Для чого скандалити?

У кишені Хмариної куртки хрипнула рація. Не зводячи зі скандаліста очей. Влад вийняв прилад, приклав до вуха.

— Пропусти, це в тридцять шосту,— мовила рація Вербиним басом.

— Плюс,— сказав Влад у відповідь.

Натиснув на пульт, відчинив ворота. Водій не відразу повернувся за кермо. Десь із хвилину постояв, обмацуючи Хмару водночас пильно й зневажливо. Потому знову сховав лице за темним склом окулярів у тонкій оправі. Заїхав у двір, припаркувався, де належить. Зник

у парадному, розминувшись із нещодавнім кур'єром — той дріботів назад.

— День сьогодні дивний,— почув Влад позад себе Терезин голос.

— В смислі — дивний?

— Зазвичай Верба з кимось заводиться на рівному місці. А тепер ти.

— Цей тип перший стартонув. Сама ж чула і бачила.

— А ти хіба не чув? Він у тридцять шосту. До Соколових. Йому можна.

Твою мать...

— Ти чого? — здивувалася Тереза.— Чого лаєшся?

Справді, Хмара незчувся, як сказав це вголос. Облаяв він себе. Треба було насторожитися відразу, щойно про тридцять шосту квартиру згадав Вербицький.

— Не люблю таких нарваних.— Тут Влад сказав чисту правду.— І те, що він у якусь там тридцять шосту, мені нічого не говорить.— А отут збрехав.

— Там крутелики живуть.

— Ну, знаєш, у вашому «Смарагді» взагалі живе купа непростих людей. Чим ці, Соколови з тридцять шостої, особливі?

— Медіабізнес,— пояснила Тереза.— Великі гроші крутяться. Більше не знаю. Я на об'єкті два місяці. Ці тут уже були. Чула, пів року як викупили квартиру. А купити тут хату, особливо коли ковід, вважай, майже вбив ринок — уміти треба. Сам же бачиш, яких грошей треба. Задешево в «Смарагді» навіть у кризу не продадуть.

— І то так.

Хмарі раптом відбило охоту продовжувати розмову.

Спливли дуже довгі двадцять три хвилини.

До «рендж ровера» водій повернувся з величезною прямокутною синьою валізою — тягнув її за ручку. На плечі ніс сумку, теж величеньку і щільно натоптану. За ним вийшли двоє, чоловік і жінка. Її Влад бачив не вперше, але всякий раз коротко. Вона виходила з квартири лише викинути сміття, ввічливо віталася з охороною й поверталася назад. Мужчину помічав частіше: виїжджав рано-вранці, вертався пізно ввечері. Всякий раз не лінувався зупинитися біля воріт, аби опустити скло на дверцятах і потиснути руку котромусь із охоронців.

Владислав Хмара теж ручкався з ним. Ввічливий мешканець ще й відразу побачив новенького. Привітав у великій «смарагдовій» родині, побажав гарного дня і спокійного чергування.

Учора чоловік чомусь приїхав додому на таксі. Його не питали — сам пояснив: трошки випив на корпоративі, залишив машину в дворі біля офісу. Справді здавався п'яненьким, Влад уловив вихлоп дорогого смачного алкоголю. Зараз виглядав добре відпочилим, хоча й помітно заклопотаним, навіть трохи тривожним.

— Даруйте нашому водію.— Чоловік простягнув Хмарі розкриту правицю.— Він сьогодні не в гуморі. Вихідний у нього, а бачте, смикнули до праці. Нам на літак, ви не пускаєте, ми заморочилися, не встигли дати заявку. Ось людина й на нервах.

Влад знову подумки вилаяв себе. Міг би відразу скласти два і два, почувши, як нахабний водило говорить російською. Його, як і Соколова, видавала типова, пізнавана фонетика. У «Смарагді» живе купа російськомовних. І дуже мало — питомих росіян.

— Буває.— Хмара відповів на потиск, засяяв усмішкою, кивнув на багаж.— У мандри, значить?

— Чому в мандри?

— Літак же.

— А, так-так.— Увага пана з тридцять шостої квартири трошки розсіялася.— Подорожі, знаєте. В теплих країнах гарячі тури.

— Надовго? Речей у вас...

— То ще мало. Жінки, знаєте, вони ж вибагливі. Щодня в різному хочуть, щодня інакше виглядати треба. Скажи, кохана?

Дружина не реагувала, навіть не глянула в їхній бік. Квапливо вмостилася назад, хряснула дверцятами, зникла за затемненим склом.

— До речі, багаж. Дякую, нагадали. Зовсім дурна голова після вчорашнього.

Чоловік відчинив багажник. Щось пошукав у валізі, видобув звідти фірмовий паперовий пакет. З коротким уклоном простягнув Хмарі.

— Ще раз вибачте. Як кажуть, не згадуйте лихом.

— Ви наче прощаєтесь назавжди.

— Повернемося.

Хмара взяв пакет, зазирнув. Їм подарували велику пляшку «Ред Лейбл», у цупкій прямокутній фірмовій коробці. Поки роздивлявся, благодійник уже зайняв місце поруч із водієм.

Бультер'єр, нарешті визначився Влад. Справжній, чистокровний. От наче хто махнув чарівною паличкою, перетворив, ще й темні окуляри начепив.

— Тож мир? — Хмара тицьнув водієві руку.

— Миру мир.— Той не тиснув, ляснув долонею згори, засвистів і звів мотор.

Під пильним Владовим поглядом «рендж ровер» виїхав за ворота. Дочекавшись, поки авто зникне з виду, Хмара зайшов на пост, урочисто вручив подарунок Вербицькому. На службі не пили, але ж завтра вранці їхня трійця мінялася. Дмитро показав великого пальця, Влад навзаєм — те саме обома руками. Повернувся в двір, ковзнув поглядом на Терезу, котра пропускала чергового відвідувача. Відійшов за ріг, притулився плечем до стіни, витягнув телефон. Трошки повагався, те все ж набрав спершу не той номер, який мусив.

— Привіт,— почулося в слухавці.— Ти вже сьогодні додому?

— Завтра вранці, якщо все буде добре.

— О. А що може бути недобре?

— Зай, всяке може бути.

— Ага, скажи знову про війну. З понеділка нею лякають. Та де — з минулого року. Кожен день.

Я не маю права нічого тобі говорити, вибач.

— Тань,— сказав Хмара уголос.— Ти знаєш... Ти збирайся.

— Куди?

— Куди хочеш. Гроші я тобі зараз на картку кину. Їдь на Західну. Там зараз бази відпочинку гуляють, не сезон. Знайди яку хочеш. Побудеш там поки.

— Що я на тій базі робитиму?

— Відпочиватимеш.— Влад не втрачав терпіння.— База відпочинку для того й існує.

— З чого це раптом? Якось несподівано все... Хмаро, ти щось знаєш? — У слухавці почулися ледь панічні нотки.

— Знаю, Таню. Знаю, що ми давно хотіли відпочити разом.

— Ти ж тільки ось вийшов на роботу!

— Мене відпустять.— Хмарі дуже хотілося, аби Таня повірила.— Просто зараз шукай підходящий варіант. Бери собі квиток прямо на сьогодні. Крайняк — на завтра. Ні про що не питай більше, я так хочу. Я так вирішив, зай.

— Ти ж знаєш — не люблю, коли ти мене так називаєш.

— Тоді — кицю.

— Оце вже краще.— Напруга з її голосу нікуди не зникла.— Вирішив — то й вирішив. Цьом-цьом.

— Цьом-цьом.

Аби зробити наступний дзвінок, Влад порахував до ста.

— Добрий день. Я записаний на прийом на сімнадцяту годину. Скажіть, а раніше в лікаря вікно є?

— Гострий випадок? — запитав безбарвний чоловічий голос.

— Так, гострий.

— Зараз, одну хвилинку... Так, вікно є. П'ятнадцята нуль-нуль влаштує?

— Ідеально. Плюс-мінус п'ятнадцять хвилин.

— Прийнято. Але бажано все ж таки не запізнюватися.

23 лютого
15:00-16:30

«Міністр цифрової трансформації Михайло Федоров повідомив про нову масову DDoS-атаку на державні сайти України. Також спостерігаються проблеми із доступом до вебсайтів Верховної Ради, Кабінету міністрів України та Міністерства закордонних справ. Це пов'язано із перемиканням трафіку на іншого провайдера для мінімізації шкоди від атаки. Міністр додав, що портал та мобільний застосунок "Дія" успішно долають поточну атаку та продовжують працювати стабільно».

Комплект ключів Влад мав, видали під розписку.

Усе одно наперед натиснув кнопку. Скривився — різкий звук дзвінка його дратував, мов зубний біль. Але у казенній квартирі ніхто не буде ані міняти дзвінок, ані робити ремонт, ані ставити новіші меблі. Хіба самі двері однокімнатної квартири вирізнялися серед сусідських на шостому поверсі типової оболонської «панельки»: чорні, масивні, навіть візуально важкі. Ось їх установили спеціально.

Як і решту всього, непомітного ззовні стороннім очам.

Зсередини відчинили майже відразу. Світло в крихітному передпокої не ввімкнули. Хмара примружився, звикаючи до темряви. Перед собою побачив не того, кого очікував, й навіть ступив крок назад, озирнувшись на ним же зачинені двері.

— Щось не так?

— Думав, квартирою помилився.

— Не помилилися. Віднині й надалі ваш куратор — я.— Білявка зі стрижкою піксі простягнула йому руку.— Лісовська Вікторія.— Мить подумала, додала: — Вікторія Марківна.

Хмара взяв її правицю своєю, легенько стиснув, струснув, пустив.

— Документи покажете мені потім.

— Потім — це коли?

— Коли вже ви відповідаєте за хід операції, дайте команду.— Влад глянув на наручний годинник.— Вони або вже в Борисполі, в аеропорту, або на під'їзді.

— Хто вони?

Хмара не стримався, стиснув правий кулак, нервово стукнув ним по лівій долоні.

— Вікторіє чи Вікторіє Марківно, чи пані Лісовська, чи яке там у вас звання...

— Капітан.— Вона відповіла спокійно, на нерви не реагувала.

— Однаково.— Кулак стукнув долоню вдруге.— Ви куратор нашої операції. Отже, маєте знати весь розклад. Інакше я, ваш підлеглий, повинен ввести вас, нового керівника, в курс справи. Це — час, якого в нас дуже мало. І поки я вам доповідаю деталі, Соколови зареєструються на рейс. Розумієте, про кого йдеться?

— Не робіть тут із мене дурочку.

— Старшому лейтенанту робити дурочку з капітана забороняє субординація. Так і будемо товктися в коридорі?

— Мене попереджали,— відчеканила Лісовська.— У вас паршивий характер. Ви не дозволяєте собою керувати. Як бачу, найперше це стосується жінок. Ви сексист чи мали з жінками травматичний досвід?

Кулак стукнув об долоню втретє, вже сильніше.

— Мене та мій досвід обговоримо потім. Спершу — Соколови, Антон і Марія. Чоловік обмовився, що вони летять кудись у теплі краї по гарячій путівці. Думаю, збрехав. Тому простіше перехопити їх у аеропорту зараз, у залі. Інакше доведеться перевіряти всі реєстрації на всі рейси в діапазоні приблизно з шістнадцятої до сімнадцятої. Зважте і на таке: квитки можуть бути куплені на інші прізвища. У таких випадках агентам передбачений бодай один комплект нових документів. Також вони могли поміняти зовнішність, але тут навряд. По них приїхав водій, явно стороння особа. Вдягати перуки чи гримуватися при свідкові незручно, незатишно. Тому краще все ж таки спробувати зупинити їх до реєстрації.

Поки він говорив, білявка пройшла в кімнату, й Владові довелося пояснювати все її спині. Він уже не раз бував на цій конспіративній квартирі. І щоразу переступаючи поріг, мовби сідав у машину часу, яка переносила його на сорок років назад. Тоді меблева стінка й розкладна софа, як і власна однокімнатка в Києві, були ознакою життєвого успіху й межею бажань.

Лісовська взяла з полірованого, облупленого по краях столу свій мобільник, котрий виглядав тут артефактом з іншої планети, швидко набрала номер. Дослухавши Хмару, зупинила жестом, назвала тому, хто відповів, кодове слово й коротко дала потрібну вказівку. Потім стала біля балконних дверей, прочинила їх і закурила легкий «данхілл».

— Тепер я вас уважно слухаю.

За попільничку тут правила півлітрова банка. Влад, не питаючи, переставив її з підвіконня на стіл. Сам примостився на краю стола, розстебнув формений бушлат, поклав біля себе картуз, за кроєм дуже подібний до мазепинки, теж витягнув цигарки — міцний «вінстон». Зловивши погляд Вікторії, посміхнувся кутиком рота.

— Так зручніше. Дистанція.

— Хмаро, ви вже довели власну незалежність. У деяких чоловіків вона тотожна демонстративно хамській поведінці.

— Це вже з вашого травматичного досвіду з мужчинами?

Лісовська відступила від вікна, аби збити попіл у банку.

— Навіть якщо наша комунікація й надалі буде відбуватися в такому тоні, ви не зможете позбутися мене. А я — вас. Хоча намагалася не вірити чуткам і познайомитись із професіоналом. А не із самовпевненим, самозакоханим типом, нетерпимим до жіночого товариства.

— Перша дружина назвала мене бабієм. І на цьому слові була здорова, грюкнула дверима. Це щодо нетерпимості до жінок.

— Ви ж чудово зрозуміли мене. Гаразд, уточню.— Вікторія знову збила попіл.— Вас дратує, що тепер ви підзвітні жінці. Ми не про особисте життя говоримо.

— Так ми й не можемо. Бо у вас його нема, пані капітан. І скажіть, що я помиляюся.

Губи Лісовської стиснулися в тонку лінію.

— Хамством ви мене не спровокуєте. Ви мене взагалі не спровокуєте. Тому вам краще змиритися, терпіти й поводитися як дорослий. Пропоную знайомство вважати таким, що відбулося. І перейти від особистого до ділового. Тим більше, Хмаро, що справи, як ми обоє бачимо, розвиваються швидко. Підозрюю, почалося щось дуже серйозне.

Гаразд, мир. Або перемир'я, як на те пішлося.

— Нічого серйознішого за пряме російське вторгнення зараз нема.— Влад поміняв тон, зосередився.— Хотів би заспокоїти не так вас, як себе. Але це станеться.

— Ваш прогноз?

— Або сьогодні вночі, або завтра. Але точно до кінця тижня. Я б ставив на ніч проти неділі.

— Чому?

— Кацапи дуже люблять зіпсувати нормальним людям як не свято, то вихідні.

Лісовська теж пом'яшила тон. Докурила, кинула недопалок на дно банки, де вже нудилися давнішні бички. Струснула слоїк, якийсь час дивилася крізь скло. Потому повернула імпровізовану попільницю на місце, знову відійшла до балконних дверей.

— Не протягне? — поцікавився Влад.

— Це вас справді хвилює чи просто ввічливість?

— Хтось дві хвилини тому закликав поводитися як дорослий.

Вікторія зачинила двері балкону, зручніше прилаштувалася до підвіконня.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ